

PASAULES BESTSELLERS

el .ketrina eljota

Trakā vasara

VIENA PIRMĀ SIEVA.
VIENA OTRĀ SIEVA.
VIENA VĪRAMĀTE.

ketrina
eljota

Trakā vasara

catherine
alliott

*A Cornish
Summer*

ketrina
eljota

Trakā vasara

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-31
EI 360

Copyright © Catherine Alliott, 2019
This edition published by arrangement
with Michael Joseph, an imprint of Penguin Publishing
Group, a division of Penguin Random House LLC.

Ketrinas Eljotas romāna "Trakā vasara"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Dina Kārkliņa
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka foto © Steve Bidmead/pixabay.com

ISBN 978-9984-35-950-2

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2019

Manai krustmeitai Džemaimai

Pirmā nodaļa

Sīlija cauri lietus nošķiestajam vēstiklam nervozi lūkojās uz augsto dzīvžogu, kas stiepās gar šaurā, likumainā lauku ceļa malām. Izmirkušie koki virs galvas veidoja tumšu pārsegu. Ciešāk aptinusi vintažas zīda šalli ap kalsnajiem pleciem, viņa teatrāli nodrebinājās.

– Atgādini man vēlreiz, kāpēc es braucu tev līdzi?

Es viegli pasmaidīju.

– Tu ļoti labi zini. Lai gleznotu mutuļojošas jūras un bangojošas zilās debesis – man liekas, tu pati sākumā tā teici, lai pārliecinātu mani ņemt tevi līdzi.

– Biju iedomājusies, ka apkārtnē tīsies zeltainos toņos un medus krāsas gaismā, tas arī viss, – viņa sapikusi atteica, cieši raudzīdamās uz nomācošo apkārtni.

– Tā tas arī izskatās, aptuveni desmit dienas gadā, – es priecīgi paskaidroju. – Ja paveiksies, kādu no šīm dienām mēs piedzīvosim. – Izaicinoši pasmaidīju, un viņas acis iepletās neviltotā satraukumā. – Un lai sniegtu morālu atbalstu, – es viņai atgādināju. – Tie atkal ir tavi vārdi, par ko esmu milzīgi pateicīga. Neraizējies, laiks uzlabosies. Šeit laika apstākļi vienmēr ir nedaudz mainīgi.

– Ak tā gan, – draudzene sakārtoja šalli, pavirzija sēžamvietu uz priekšu pasažieru sēdekli man līdzās un uzcēla izbalējušajās, oranžajās espadriljās ieautās kājas uz priekšējā paneļa. Tad aizsmēķēja cigareti. – Nevaram jau pieļaut, lai tu viena pati līstu lauvas midzenī, vai ne? Varbūt tad mēs tevi vairs nekad neieraudzīsim. Un vispār es par šo slaveno ģimeni esmu dzirdējusi pārāk daudz, lai palaistu garām šādu iespēju. – Viņa ievilka dūmu no cigaretes un domīgi samiedza acis. – Patiesībā es varētu uzgleznot to veco meiču, Belindu, kamēr tu tiec galā ar viltnieku Rodžeru. Viņi taču nezina, ka es gleznoju vienīgi ainavas, vai ne? Es varētu viņu atainot Frānsisa Bēkona stilā, – viņa pēkšņi iepriecināta izslējās. – Viscaur kailu, asiņainu un nošautītu... un atklāt gleznu, teatrāli pagriežot molbertu! Vai tu spēj iztēloties viņas seju?

– Viņa uz vietas noģībtu, – es atteicu, nospiezdama bremzes. Ātruma radars vēstīja par kārtējo pelēko, mitro, mazo ciemu, kurā abās pusēs ceļam viena otrai pretī stiepās neizteiksmīgu mūra mājeļu rinda, kam beigās kā punkts bija pielikts visuresošais zaļais veikals *Spar*. – Toties Rodžeram tas varētu patikt.

– Ak tā? Vai viņš seksā aizraujas ar sasiēšanu? – Kļuvusi možāka, viņa aši uzmeta man skatienu. – Drusku tāds kā Makss Mozlijs? Tie sikmuižnieki bieži tādi ir.

– Man nav nekādas nojausmas par viņa seksuālajām nosliecēm, taču viņš katrā ziņā nav tāds vecs, īgns murmulis, kādu tu iztēlojies. Viņam nav nekādu aizspriedumu.

– Ahā, labi. Tad es viņam piemiegšu ar aci. – Viņa pasmaidīja. – Paskatīsimies, vai man izdosies izvilināt kādu reakciju.

– Nedari tā, – es nervozi iebildu. Silijas valdzināšanas

prasme man jau sen nebija nekāds noslēpums. Piemiegšana ar aci viņas repertuārā bija tikai tāda paniekošanās.

Viņa drūmi iesmējās un nokratīja cigaretes pelnus aiz loga.

– Neuztraucies, es būšu atturīga un svētulīga. Es šobrīd uzvedos tik labi, cik vien spēju, atceries? Tavam bijušajam vīratēvam no manis nav jābaidās.

– Vai tad viņš ir bijušais? – es skaļi ieprātojos. – Tā, Hugo, protams, ir mans bijušais, taču Rodžers vēl aizvien ir Pītera vectēvs un es neesmu apprecējusies no jauna, tātad būtībā...

– Jā, bet Pīters ir viņa asinsradnieks, toties tu – ne.

– Tiesa gan. Jocīgi, taču es viņus vēl aizvien uzskatu par saviem vīra vecākiem. Vai nav dīvaini?

– Galīgi nenormāli, – Sīlija priecīgi piekrita. – Bet es domāju, ka tu to visu velc garumā tikai tāpēc, lai patracinātu Kristīnu.

– Nekādā gadījumā, – es kaislīgi iebildu. – Un vispār... Kristīnu nekas nespētu satracināt, – nedaudz bēdīgi piemetināju.

Kristīna, mana bijušā vīra otrā sieva, burvīga, piemīlīga radība, patiesībā īsts laipnības iemiesojums, pret mani un Pīteru bija izturējusies tikai un vienīgi brīnišķīgi: tik augstsirdīgi, vēlīgi un vienkārši, nekad nešauboties par to, kāpēc es varētu vēlēties, lai Hugo Pītera skolā apmeklē itin visus reģija mačus, itin visas vecāku sapulces, itin visus ludziņu uzvedumus – kopā ar mani, protams, – un pat pierunājot viņu piedalīties un neuztraukties, ja kaut kas no tā visa sakrīt ar viņu pašu bērnu pasākumiem; viņa bija gatava tos apmeklēt viena, jo bērni vēl bija pārāk mazi, lai kaut ko saprastu.

Tagad es to pastāstīju Sīlijai.

– Viņa gādā, lai viņš pēc šķiršanās tiktu uztverts kā pa-

raugvīrs, – Sīlija indīgi secināja. – Tieši tāpat kā Belinda un Rodžers dedzīgi vēlas, lai pēc jūsu laulības šķiršanas visi viņus uzskatītu par bijušā vīra vecāku un vecvecāku paraugu. Visi tie Belingdoni ir īsti aprēķinātāji.

– Un tev, Sīlija Lonsdeila, ir nekrietns prāts. Tev taču nav nekāds noslēpums, ka viņi visi nezināja, kur likties, kad tas notika.

– Tāpēc, ka viņi jutās vainīgi, – Sīlija stīvi atteica, nokratīdama aiz loga cigaretes pelnus, kas tūlīt tika iepūsti atpakaļ salonā. – Viņi visi zina, ka ir slikti uzvedušies, un nu skaita lūgšanas, lai tu sev atrastu citu vīrieti un būtu laimīga. Belinda gandrīz katru vakaru metas ceļos. Visburvīgākais, ka tu kategoriski atsakies to darīt, tāpēc viņi visi nekādi nevar nomierināties, atviegloti uzelpot un noteikt: "Nu, re. Cik lieliski! Flora sev beidzot ir kādu atradusi."

– Tikai tāpēc, ka viņi grib, lai es būtu laimīga, – nepārlicinoši iebildu.

– Muļķības. – Viņa nicīgi nosprauslojās. – Varētu domāt, ka viņiem tas rūp.

Tomēr šie pēdējie vārdi tika izteikti klusu, un es izlikos, ka neko neesmu dzirdējusi. Vispār man bija zināms krietni vairāk.

– Viņa noteikti apvaicāsies. Belinda. Par manu mīlas dzīvi.

– Ak, nemaz nešaubos. Un tu teiksi, ka viss iet kā pa sviestu, kaut arī patiesībā mēs abas zinām, ka tu ej pie Tima, ja tev kļūst patiešām garlaicīgi, un pie Rūperta, ja tev gribas papļāpāt.

Nocēlu vienu roku no stūres un sāku kodīt ādu ap ikšķa nagu.

– Saproti, Sīle, patiesībā neviens no viņiem man īsti ne-

patik. Ja man viņi vairs nekad nebūtu jāredz, es par to nemaz neuztrauktos.

– Es zinu, – viņa klusi atteica. Šie abi īsie vārdi ietvēra sevī tik daudz, un es vēl biju domājusi, ka tas ir īsts valsts noslēpums. Iespaidīgs atklājums. Jutos pilnīgi pārliecināta, ka, atgriežoties no randiņiem, par viņiem abiem biju runājusi visu, kas pieklājas, stāstījusi, cik brīnišķīgi man gājis. Skaidrs, ka uz labākās aktrises balvu varēju necerēt.

Sīlija diplomātiski raudzījās ārā pa logu. Šad tad viņa mācēja paklusēt. Mācēja nepateikt: dzīvo tālāk pati savu dzīvi, Flora Belingdone, ir pagājuši jau piecpadsmit – jā, piecpadsmit – gadi kopš tās dienas, kad vīrs tevi pameta. Beidz ilgoties pēc vīrieša, kurš ir laimīgi apprecējies un ticis pie diviem bērniem. Zināju arī patieso iemeslu, kura dēļ Sīlija bija devusies man līdzi. Lai mana bijušā vīra vecāku klātbūtnē neļautu man izgāzties kā vecai sētai. Ticiet man, es to izdarītu vienīgi tad, ja būtu katastrofāli pielējusies, un tie laiki jau sen bija beigušies. Zināmā mērā.

Kad uzbraucām kalna galā un visapkārt kairinoši pavērās lauku ainava, lai tūlīt atkal nozustu, mums kārtējo reizi iegrimstot ielejā, es atcerējos šausmās plati ieplestās Sīlijas acis brīdī, kad pirms dažām nedēļām mūsu kopīgajā studijā biju viņai pastāstījusi, uz kurieni šovasar grasos doties. Viņa bija nolaidusi otu. Lēni novērsusies no molberta un pagriezusies pret mani.

– Piedod... ko tu teici, Flora? Pasaki vēlreiz. Tu grasies gleznot Hugo tēvu Hugo ģimenes īpašumā, lai papildinātu jau tāpat pārbāztās senču zāles eļļas gleznu kolekciju, kaut gan mums visi ir zināms, ka... – Viņa satriekta aprāvās. – Dieva dēļ, kāpēc viņi tev to palūdza?

– Protams, tāpēc, ka tā ir dabiska izvēle, vai tad ne? – es

izaicinoši attraucu. – Viņi grib pasūtīt portretu, un...es esmu portretu gleznotāja, kurai nav ne plika graša. Un vēl es esmu Pitera māte. Skaidrs, ka tas ir jādara man. Padomā pati: ja viņi to nebūtu lūguši man, tu sāktu trakot, – uzvaroši no-beidzu, un tā bija taisnība. Sīlijai katrā ziņā kaut kas būtu sakāms. Tomēr, viņai bija kaut kas sakāms par gandrīz visu.

– Jā, bet viņi taču cerēja, ka tu atteiksies, vai nesaproti? – viņa lūdzoši iebilda. – Viņi cerēja, ka tu pateiksi: "Esmu neticami aizkustināta, Belinda, taču man šovasar ir tik briesmīgi daudz pasūtījumu, varbūt labāk vērsies pie tāda-un-tāda, esmu dzirdējusi, ka viņš ir nepārspējams." Nu, protams, ja tu būtu glīti apprecējusies no jauna vai vismaz ar kādu saistīta... bet pašreizējos apstākļos tas ir ārkārtīgi neiejūtīgi.

– Jā, bet viņi jau to nezinās, vai ne? – es nomurmināju.
– Viņi nezina, kādas ir manas jūtas pret Hugo.

– Belinda zina, tu pati esi par to parūpējusies.

Belindai, tāpat kā Kristīnai, bija nācies uzklaustīt dažu labu no maniem apkaunojošākajiem, plānprātīgākajiem telefona zvaniem. Bet vairākus gadus vairs jau ne, kā biju iegalvojusi Sīlijai.

– Zinu, – viņa bija aši atteikusi. – Es tikai domāju, ka viņi varēja klusi sameklēt kādu vietējo un tu nekad neko neuzzinātu. Vai pat kādu superslavenību, piemēram, Nikiju Filipsu. Naudas viņiem pietiek, un tev pat nerastos nekādi jautājumi. Tu tikai nodomātu: ā, jā, nu, protams.

– Jā, bet viņi nav tā izdarījuši, skaidrs? – es īsi attraucu.
– Viņi ir uzaicinājuši mani. Turklāt viņi tur dzīvo divi vien. Hugo un Kristīna burā ap Grieķijas salām vai tamlīdzīgi.

– Skaisti. Kamēr bijusi sieva lien vai no ādas ārā viņa vecāku dēļ.

Es neko neatbildēju. Un arī tagad klusēju, stūrēdama pa lauku ceļiem un atcerēdamās divus sarkanos plankumus, kuri no dusmām bija parādījušies viņas vaigos, un viņas aso, nikno skatienu, kas bija no jauna pievērsies audeklam.

Turpinājām ceļu, nerunādamas ne vārda. Visbeidzot lie-tus mitējās. Debesis sāka noskaidroties, un, kad uzbraucām nākamajā kalnā, beidzot parādījās arī saule. Pēkšņi visapkārt žilbinošā krāšņumā iespaidīgi atklājās Kornvolas skaistais lauku apvidus: granīta sienu panorāmas plašums, ar aitām izraibināti lauki, kas klājās pāri lekniem, zaļiem uzkalniem un pārpludināja ielejas: lauku apvidus, ko pazinu tik labi, jo biju te uzaugusi. Nevis kādā no šīm skaistajām, zemajām lau-ku mājām, ne arī savrupmājā pie jūras, līdzīgā tai, uz kuru šobrīd devāmies, bet gan akmens mūra namiņā pašā noslēg-ta ciema malā, kas līdzinājās tiem, kam jau bijām pabrauku-šas garām. Mana māte te vairs nedzīvoja. Kad Hugo bija ma-ni pametis un Pīters vēl bija mazs, viņa instinktīvi aizsāvās uz Londonu, lai būtu man līdzās; viņa intuitīvi nojauta, ka ir man vajadzīga, kaut arī man pietika naudas, lai nolīgtu tik daudz palīgu, cik vien pasaulē bija. Tur nu viņa vēl aiz-vien mitinājās, netālu no manis, šī laukos dzimusi un uzaug-usī sieviete, divistabu dzīvoklīti līdzās Vendsvortbridžrou-dai, krietnu divdesmit minūšu gājiena attālumā no tuvākā pieklājīgā zāliena, un gar viņas logu katru dienu rēkdamas brauca automašīnas. Mūsu vecajām mājām, vai, vienkāršāk sakot, Mājām, vajadzēja parādīties jau pēc dažiem mirkļiem, taču es biju apņēmusies Sīlijai neko neteikt. Viņa justos pā-rāk apburta un gribētu apstāties, lai visu nopētītu, taču man, to darot, rastos sajūta, ka rīklē iestrēguši vairāki laukakme-ņi. Tā vietā mēs cēli aizstūrējām garām vienkāršajam granī-ta namam, uzceltam tālāk prom no ceļa, ar četriem uz aug-

šu bidāmiem logiem un dārzu aiz mājas, un vēl ar nelielu aploku ponijam, kas bija viss, ko jebkad dzīvē biju vēlējusies. Lauku un poniju mamma bija nomājusi un pēc tēva nāves nopirkusi gandrīz par pliku velti, veltīgi mēģinot aizdarīt milzīgo tukšumu, un, mums abām par lielu pārsteigumu, viņai tas bija izdevies. Tāda nu reiz mamma bija, es nodomāju, kad māja vairs nebija saredzama atpakaļskata spoguļi: viņas impulsīvie lēmumi nonāca pretrunā ar visu cerēto un izrādījās graujoši. Katrā ziņā es Londonā bez viņas nebūtu varējusi iztikt, tomēr zināju, ka viņai pietrūkst gan draugu, gan pašai savas dzīves, gan sava mazā iekšteļņu dizaina uzņēmuma, kas šeit bija darbojies itin lieliski, taču pilsētā, kur pastāvēja tik liela konkurence, to uzturēt bija daudz grūtāk. "Ak, muļķības, man ir bariem draugu un kaudzēm klientu," viņa mēdza apgalvot, ja es izteicu kaut vai tikai nelielu mājienu par to, ka viņai vajadzētu atgriezties Kornvolā. Es zināju, ka viņai bija draugi – mamma iedraudzējās ar visiem, ko vien sastapa, – taču no klientiem viņai bija tikai apakšstāva kaimiņiene Fāra kundze, kurai viņa šuva aizkarus, Čarlijs un Ena, kuri viņu dievināja un, man ir aizdomas, izgudroja viņai dažādus darbus, un dīvainais Braiens, kuram patika mainīt sienu krāsu tikpat regulāri kā draugus un kurš lika mammai šos darbus pārraudzīt. Tomēr ar krāsu izvēli vien rēķinus apmaksāt nevarēja, un tie nelielie ieņēmumi, ko viņa tomēr nopelnīja, pārsvarā nāca no mākslas vēstures privātsundām, kuras viņa bija pasniegusi pirms daudziem gadiem. Dažreiz viņa kādu studentu nosūtīja pie manis, it īpaši tad, ja tas bija bagāts krievs, apgalvodama, ka viņai to ir pārāk daudz, taču es zināju – patiesībā viņa raizējas, ka es ar saviem portretu pasūtījumiem nepelnu pietiekami daudz, – un šajā ziņā viņai bija taisnība. Par laimi,